

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΜΠΑΓΙΑΡ

ΤΑΣ 26 Φεβρουαρίου 1864, ήμερα Παρασκευή καί ὥρα 10 τὸ πρωῒ οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ Μπελάς εἰδαν νάρχεται λαζανασύνενος ὁ ἀρχιθαλαμητόλος τοῦ πύργου τῆς Μπαγιάρ, νά στέκεται στὴ μέσην τῆς πλατείας τοῦ χωριοῦ, καὶ νά φωνάζῃ ξέπλλος ἀπὸ φρίζη :

— Βοήθει χωριανοί!... Μεγάλο καρό μᾶς βρήκε στὸν πύργο... Έλατε μαζὲ μοι... Φονικό!... Φονικό!... Αλιά!...

Στὶς ἀπέγνωμενες φωνές του τὸ έτρεξαν πολλοὶ κοντά του, καὶ μαζὲ μ' αὐτοὺς ὁ δῆμαρχος τοῦ χωριοῦ κ. Ρουστέ έδισε λίγο κοντάριο εἴημέριο πατά-Άλιον.

Ο. κ. Ρουστέ έδισε λίγο κοντάριο μὲ τὰ καθησυχαστικὰ τοῦ λόγια στὸν ἀρχιθαλαμητόλο καὶ τὸν συντηρεῖ νά την ξέηγηθῇ τι ἔτρεξε :

— Νά, ελέτε ξένες, πάτα ταραχεμένας καὶ κονταναστινοταζ, βγάλα ξημερώματα ἀρόνια ἀπὸ τὸν πύργο, καὶ ξρούσα ματαὶ στὸν συρρόν τῶν ζώνων ποὺ είχαν κοψεῖ ἀπὸ τὸ πλαίσιο μαζὸς δύοσ, κχές, οἱ ἄνθρωποι ματές... Αποῦ είδα, διὰ δύα ησαν ἐν τάξει καὶ δύο εωσιάκια, γηράζα σιγά-σιγά στὸν πύργο, ἐνώ ὁ ίδιος πεύ μητας ἀνεβασμένος μὲ δρογά στὸν οὐρανό... Πλησάζοντας εἶδα μὲ τρομάρα πώς δύα τὰ παράθυρα ήσαν κατάκλειστα ἀνόμια... Τάχινα τότε τὸ βήμα μοι, πυριεμένος ἀπὸ ἀριστή ἀνησυχία καὶ ὅταν διάβησα τὸ κατόσηλι εἶδα στὸ χώμα τῆς αὐλῆς πλατείες κηλίδες αίματα... Φοβήθηκα νάμπτο μὲ μέσα, καὶ ἔτρεξα μάτες νά σᾶς εἰδοποιήσω, "Αχ, Θέέ μοι... Φορική τι συφοροῦ μᾶς βρήκε!..."

Αὐτοί τοι οἶδοι, ὁ δημαρχός, ὁ πατάς καὶ μεριοὶ χωριάτες, ἀπολύθησαν τὸν ἀρχιθαλαμητόλο μὲ δῆμαρχησόν στὸν πύργο. "Οταν ἔτρεταν ἐκεῖ, εἶδα μὲ τρομάρα πλατείες σταγόνες μέμα μιστήρητο καὶ μισομανισμένο, γάνναι κηλίδες δῶν καὶ ἐκεῖ στὸ χώμα τῆς αὐλῆς, φάνοντας ώς τὸ σταύλο..."

Τρομήσαν ἀμέσως πρός τὰ ἔκει. Μά μόλις πλησιάσαν στὴν δοθάνοιτη πόρτα τοῦ σταύλου τυάχτηραν πρὸς τὰ πίσω ἀνατριχιασμένοι καὶ γάρωσαν τὰ ματιά τους στὸ ἀπώλιο θέματα ποὺ ἀντιρριστούσαν μαρούτια τους. Πεσμένοι πτυρώματα, μὲ τὰ μοιρά μισογωμένα στὴν ὑγρὴ κοποία τοῦ σταύλου, δρισκόταν ἐκεῖ ἵνα πτώμα τεραροῦ κοριτσιοῦ, μισογνωμιώνει καὶ καταπαυμένο. Τὸ κεφάλι τοῦ ήταν κοριτσιού στὸ δύο ἀπὸ μᾶς φοβερὴν τεσσαρινήν καὶ τὰ ἀφθονοντα παλλά τοῦ κολυμπόδους σὲ μια λάσπη ἀπὸ χλωρή κοποία καὶ ἀπὸ μαρούτιον αίματα.

Δίχος καθόλου νά πειράζουν τὸ φρεγτὸν ἐκεῖνο πτώμα μὲ κοριάτες προκόπωντας κατάγλυπτοι πόδι μέσα, ἀπολύθινοντας τὰ ματωμένα ἰγνή δύο κομψῶν σκαρπινῶν, τὰ δύοις τριγύριζαν τὴν σκοτωμένην καὶ τὰ δύοις ἀποκαρυνθόντων κατάπιν ἀπὸ τὸ πτώμα της, μὲ διεύθυνσι πρὸς τὸν πύργο.

Ἐτούτοις δρέπτηκαν, σὲ λιγάκι, στὸν πλατὺν καὶ κεντούκιο διάδρομο τοῦ πύργου. Μά ἐκεῖ μέσα βασιλεύει πηγή τοῦ σποτάδι, Γ' αὐτὸς ὁ ἀρχιθαλαμητόλος, μαζὶ μὲ κάποιους χωρικούς, ἀνοίξαν διάτατα δύες τίς κερτοίνες λόρτες καὶ τὰ παράθυρα.

Όλοφάνερα πεύ τώρα τὰ ματωμένα ἰγνή, ἀφοῦ ἀνέβαιναν μὲ μικρή καὶ πλατεία σκάλα, ὥδηγοντας στὴν δοθάνοικη πόρτα τῆς κρεββατοκαμάρας τοῦ κ. Ντε Λασσάλ, τοῦ γηραιότερον δημάρχου προγοδεστότου...

Μὲ κλονισμένα γόνατα ἀπ' τὰ ἀπώλια προσωσθήματά τους, μπῆκαν στὴν κρεββατοκαμάρα αὐτὴ μόνον ὁ δημαρχός, ὁ πατάς καὶ ὁ δημόσιος ἀπό τὴν Ξεφνική του τρέλλα μόνοντες, μὲ στάθηκαν δισταγκοί αὐτὸς τὸ σποτάδι ποὺ κυριαρχοῦσε καὶ στὸ δωμάτιο μῶτό...

"Ἄνοιξαν τότε τὰ παξανθόρητά, καὶ στὸ ἀδύναμο ἀπ' τὴν χειμωνιάτικη καταστάσια φῶς τοῦ ήλιου, ποὺ μῆτρε μέσα, εἶδαν ἔνα διαβολικό θέματα ποὺ πάνωσε τὸ αἷμα.

Καταμεσῆς στὸ πατωμα, καὶ ἐπάνω στὸ παχὺ τατέτε, δρισκόταν μερισμένα τὸ αίματοθητημένο πτώμα τοῦ κ. Ντε Λασσάλ...

Φορούσε τὰ νυχτικά του ἀκόμα, δ' ἀμοιρος ἐκεῖνος γέρος. "Ἡ στάσι του ἦταν ἡ ἴδια ἀκριβεῖς, πάσως τοῦ ἀλλού πτώματος, καὶ ἡ ἴδια ἀμελητητή τεσκονιά μὲ μαθηματικὴ ἀκριβεῖα χωρίζει στὰ δύο, τὸ σεβάσμιο καὶ φαλακρὸ τον κεφάλι, ἀπ' τὴν κορφὴν ὧς τὸ λαιμό, λέει καὶ

ἡτον βιβλίο ἀνοιγμένο...

Ἄπεργάραττη ἀναστάτωσι βασίλευε στὸ δωμάτιο αὐτό. Τὰ καθισμάτα ήσαν ἀνατοδογυρισμένα. Συστή δροχή ἐπίσης αἵματος κηλίδων τοὺς τοίχους ἔνα γύρο, σὲ ύψος δύο μέτρων, ἀπ' τὸ ἀπότομο καὶ πορφυρὸ συντριβάνι τὸ ὅπτοιο τραπέζιο μέτρων...

Πέρασαν λίγα λεπτά ἀπειπωτῆς ἀνατριχίας καὶ ἀγωνίας, δίχως κανένας τους ν' ἀποτιθεῖ νά κοινηθῇ ἡ γαλήνη. Μά σὲ λιγάκι πρῶτος ὁ δημαρχός προχώρησε, σάν νά τὸν κυνηγοῦσαν, πρὸς τὴν θύσιον διάδρομο, καὶ βγήσαντο στὸ διάδρομο. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολούθων λαζαρισμένοι καὶ βιαστικοί...

Ἐτεί τοιαύτους λίγες στιγμές λιτρωμένοι ἀπ' τὸν ἐφαλήτη, καὶ ἀναπομιένουν κάποια. Κάθησαν στὰ σαλιούτα γιατὶ τὰ γόνυτά τους ἔτρεξε καθησυχαστικός τοὺς καὶ ἔνας ἀπὸ τὸν κοριτσιούς ἔτρεξε ἀμέσως στὴν κοντινή πόλη, νά δώσῃ εἶδος στὶς δικαστικὲς ἀρχές καὶ στὴν ἀστυνομία...

Ἀπομεσήμερο πείτε. Στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου μηδὲς σ' ἔνα τραπέζιο καθισμένος, ὁ ἀνακριτής κ. Περάν, ἐνεργούσε τὶς πρώτες ἀναρριζίες, τριγυρισμένος ἀπὸ κοροφώντας καὶ ὑφασματεύς τοῦ κρατούσεσσον καπτανούτων καταδέσσεων...

Σὲ μια στιγμή ὡς τοῦ Ηνίαν, ἀπλωτε τὸ κέρι τοῦ καὶ ξεσκέπασε κάπι, τοῦ διάδημο δρισκόταν στὸ τραπέζιο του, σκεπασμένο μὲ μια ἐφημερίδα: Κι' αὐτὸς τὸ κάτιον ἔναν ἔτρεξε κομψά γιναντεία σαρπινία ἀπὸ λουτρού, μονοκευαμένα στὸ ώριο—ξερὸ πείτε καὶ πηγτὸ—καὶ λειμωνεύα στὶς σόδες καὶ στὰ τακούνια τους ἀπὸ παζειά στρόματα καπτανούτων...

Ἐπειτα γρήγορα σὲ κάποιον εἰνωμάτηρ καὶ τοῦτο μὲ τὴν ἀτάμαζη καὶ μικρή γρήγορη τοῦ:

— Οδηγήστε ἐνώπιον μοι τὴν δεσποινίδα ντε Λασσάλ...

Κι' απέστως, μηδὲς στὰ κατάπληκτα βλέψατο δύον ἐκεῖ μέσα, παραπάτησε μιὰ δεσποινίς δῶρο 20 χρυνόν, λεπτή, κατάλυμα καὶ ἀφηρημένη, μὲ όμορφα, εὐγενικά καὶ αριστοκρατικά καραπτικά...

Τὰ ζέρια της κοινὴ τηνά τρυπάνια τοῦ πόδια ἔναν δίλιμαφα μέτρο ἀφθονο καὶ ξερὸ μια, καὶ τὸ κοινό, μάλισταν ταγέρη τῆς ἤταν σκολιόμενο—ἀλγύστο καὶ λαζαρισμένο—ἀπὸ σήμονο ἐπίσης σίδη, ξερὸ πείτε καὶ αὐτὸς τα πηγητού...

Τὰ μεγάλα, μακρά καὶ σὰν κοινωνία μάτια της, ἔτσι στεφανωμένα μὲ μαρόνια γέροντες, στὸ προσώπου της γινόταν περισσότερο φριζική.

— Ελέτε ἡ... Όργενσία ντε Λασσάλ;.... 20 ἑταῖ. Ἄγνωστος πρότος καὶ σποτάδη τελείωσαν στὴν δοθάνοιτη ποταμού της την οὐρανού της, μέσα στὸν σκολιόμενό της 20 χρυνόν, λεπτή, κατάλυμα καὶ ἀφηρημένη, μὲ όμορφα, εὐγενικά καὶ αριστοκρατικά καραπτικά:

— Κατηγορεῖσθε, στὶς ἀπόψεις κατὰ τὶς δύο ἡ τρεῖς ἡ δρά μετά τὰ μεσαντύπα, μήπερα στὰ ματιά της την οὐρανού της, μέσα στὸ προσώπου της, μέτρο της περισσότερηα Πελαγία, ἡ ὥπτοια σποτάδη της την οὐρανού της, μέσα στὸ πατωματικό τοῦ παταρός σας... Ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ μια πάλη λυσαλέα καὶ ανιεμένη σας, τὸν σωματικὴν διαταραχήν την οὐρανού της την οὐρανού της, μέσα στὸ πατωματική τοσκονιάρια, μὲ τὴν δύον διασπορινήτα την οὐρανού της την Πελαγία... Ποτὲ ἔλατηρια σας σὲ δῆμησον τὴν διανοητικό τὸ θνητό, μονομούσησε ξεχωρίζοντας μια-μια τὶς συλλαβές:

— Κατηγορεῖσθε, στὶς ἀπόψεις κατὰ τὶς δύο προσώπους της σεβάσμιας της περισσότερηα Πελαγίας, την οὐρανού της την οὐρανού της, μέσα στὸ πατωματικό τοῦ παταρός σας... Τι ἀπόλογοιστε;

Κάτιον ψυχικός σεισμὸς συγκλόνισε σίδαια τὴν θυσίαν καὶ ὑπνωτισμένη νέα, "Ἔνα βαθύ καὶ ξαφνικόλητο σπάραξης τὸ λαρούγη της, καὶ μιὰ ἀποτηνή δραχνήν την οὐρανού της την οὐρανού της, μέσα στὸ πατωματικό τοῦ παταρός σας... Μά τι συμβάνει, δὲν ξέρω... Μά τι συμβάνει, δὲν ξέρω... Μά τι συμβάνει, δὲν ξέρω...

θω... Θεέ μου!... Θεέ μου!... Νοιώθω τό χέρι έκεινο νά χώνη τό συνθέρετο του νύχια στό λαιμό μου... Θεέ μου!...

Κοινήρες θλιβερά τό σεβάσμιο κεφάλι του ό ανασκοτής, καί μαλαζώνοντας δύο πολύ μπορούσε τή φωνή του, τής μονυμούσιος υπόβλητης:

— Ήσυχάστε, δεσποινίς... Άληγμινά, ή ανθρωπινή ψυχή έχει βάθη σκοτεινά και μυστηριώδη... Βοηθήστε με νά τά φάξω γαλήνια, γιά νά βγονται δύο, δύο πολύ ωστόσοι μπορούμε, ατ' τή φριχτή αυτή λίμνη τού αίματος πού μάς τριγωνίζει; Έξηγητης μας, τί οας συνέδη αρχούς, πρών προθίστε στην άστενασθητή—είμαι βέβαιος γι' αυτό— μά νώτοσ ανατριχιστική δολοφονία του πατρός σας και τής ίδιας;

Μέ αφάνταστη προσπάθεια άνακλαδιστηκε ή νέα κι' έφερε τό χέρι της στό μέτωπό της, σάν νάθετε νά διώξη από κεί κάτοιον άπαντα βραχάν πού τής πιεζε τό κρανίο και τής σκότιζε τό μυαλό. Επειδή καρφώνοντας τά απλανή μάτια της στό ταβάνι, φιθύρισε με υχρωμένη φωνή:

— Νά πάς ξεγινε τό κακό! Είνε υγάτα... Κλείνοντας στό δωμάτιο μου γιά νά κομιμθώ... Έξοι ουδάλιαζε πένθιμα δ' αέρας... Μέ ταραζετο τό κλάψιμο του άνακλα στά φύλα καί στά κλαδά τῶν δέντρων... Γι' αυτό καί δεν κάθησα γιά φαγητό στό τραπέζι, παρού φίλησα τὸν αιματού καί κλείστηκα στό δωμάτιο μου... Φάνω στό πρεβάτι μου κι' αρόσον ἔξαφτα κάτι νά τοξή στό τζάμι. Γυρίζω ποδός τά έχει τή ματιά μου καί τής—Θεέ μου! τί φρίξη! — βλέπω ατ' έξι νά με υπτάζει ο Νομάρι... Ο καλός μου Νομάρι... Ο αρραβωνιαστικός μου... Μά... Τί θέλει τέτοια ώρα ατ' έξω στό παράθρο μου δ' Νομάρι... Τί θέλει, Θεέ μου;... Αυτός είνε νερόδος, ΝΕΚΡΟΣ, έδω καί δύο χρόνια!... Τί θέλει, Νομάρι;... Ασε με ήρηγε Νομάρι... Εσύ σωτηρίζετε, στό ινηγή πρόπερσι... Μοι τὸν σότωσαν κατά λάθος, τὸν καλό μου Νομάρι, στό κυνή!...

Ανγυμοι διέσφιραν στό σημείο αυτό τή νέα. Η χλωμάδια τού θανάτου άπλωθησε στό πρόσωπό της. Μά κάπιο κουράριο υπεράνθιστο τή στήλης στά κλωτσιμένη γόντα της ζι' έξυκολούσης την άφηγητης:

— Στάθηκε ατ' έξω ατ' τό τζάμι ό αγαλμηνός μου δ' Νομάρι, δ' πειθαρίγονος Νομάρι... Μά τό χέρι του μάραντε σιγά-σιγά καί απήσε νέσα στό δωμάτιο... Νάτο: Κίτρινο, ως λιγοσμένα δάχτυλα καί με νύχια σονθερά, μέ πληστεζε... Μαραίνει ώλενα καί πτάνει στό λαπού μορ... Γονατίζω τριαγμένη στό πρεβάτι μου προσσάτα, μέ αυτό χαυπίνειν καί με πιάνει... Μοι σηγάνει τό λαιμό... Μέ πνιγει... Οφόραζω... Με υδράζει ατ' έξω κι' δ' νειρό δ' Νομάρι... Δέν έφω πιπτεί λάλο... Τίποτε λάλο... Νομηματάν!...

“Ενα ύπατοιο βογγητό βήγήκε ατ' τά στήθη τής νέας καί σωριάστηκε στό πάτωμα άνασθητη...

‘Ο ς. Πηγές οπρώθηκε δρυθιος, έσκυψε κοντά στή νέα κι' έξέτασε τό σφρυγο της.

— Είνε νερό! φιθύρισε με φωνή συγκινημένης. Μά τόσο τό καλύτερο. ‘Ο θάνατος τήν έλιτρωσε ατ' τήν άντιστοντη δικαιωσίνην. “Ας τήν κρίνει ο Πανάγαθος σύμφωνα με τήν άνεξαντλήτη έπιεισιν του... Γιατί ήταν μάλιστας αθώα... Ή τρέλλα τάραξε τό λογικό της... Καί σε μά στιγμή έξαρε, έσκανε διτι έσκανε. ‘Ο Θεός ας τή συγκρόσει...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Σ' ένα θέατρο τής Μόσχας παζόταν κάποτε ή «Κάρμεν», τό γνωστό άριστονγματικό μελόδραμα του Μπιζέ.

“Οσοι έχουν δει τό μελόδραμα αυτό, θά ξέρουν βέβαια ότι έχει πολλές σκηνές, στις άποτες έμφασιζονται έπι σκηνής στρατιώτες καί φυσιοφοι. Γιά νά έπιτύχη λοιπόν ή απόλυτος αριτότης τής παραστάσεως, δ' στρατηγός φρονδάρχως τής Μόσχας, διέταξε — κατά παράκλησην τού θιασάρχου — πενήντα στρατιώτες τού πεζικού νά λάδουν μέρος στό μελόδραμα, ώς κοιτάρουσι.

Τή παράστασις είλε όραξίτε. Τή στιγμή διως πού έμφανισθηκαν στη σκηνή οι Ρώσοι στρατιώτες, έμειναν έξαφρα στή θέσι τους άκινητοι, σε στάσι μροσοχή. Τί είλε συμβεῖ; ‘Απλούστατα, είλαν δει τόν στρατηγό τους νά κάθεται, μέ τή μεγάλη στολή του, στήν πρώτη θέση καί νά τούς κυττάει άπο τήν κορφή ώς τό νύχια, σάν νά τούς έκανε έπιθεώρηση. “Ετοι, οι δυστυχήσμενοι στρατιώτες τά είλαν χάσει. Εντύχως, δ' στρατηγός άντελθηκε έγκαιρως τί συμβαίνει καί τούς φώναξε:

— Πολύ καλά, παλληκάρια μου! Εμπόδις τώρα, στό έργον! Κάμετε τό μέρος σας!

Τότε μόνον οι αδυοχέδιοι καλλιτέχνες άποφάσισαν νά κινηθούν καί ή παράστασις συνεχίστηκε.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΛΙΩΝ ΚΩΜΕΙΔΥΑΛΙΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ «ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΙΝΑΡΔΟ»

Νικόλας

Τώρα πού στόν κόρφο σφύλισμένα τάχω,
Τώρα γιά κανένα κλέφτη δεν μέ μέλει,
Τώρα τό σεντούκι ήδη βρεθεί μονάχο.
Τώρα ήδη μετε στό σπίτι όποιος κλέφτης θέλει.
Τώρα πούμ' ήδης κάσα σιδερένια
Είναι όντων χέρια μπροστήσαν κλέδια μου,
Τώρα πειά δέν έχω στήν ψυχή μου έννοια,
Τώρα δέν φοβάμαι μήτε τά παιδιά μου.
Είναι όντων κάσα, πορτούριλ,
Είναι όντων ταυτίο, Τράπεζα τού Κράτους,
Κι' άν οι λωποδύτες μονάχι το έχουν,
Σάν θωρακώτω μας θά σταθδ μπροστά τους.

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΑΚΟΥΜΗ»

Έλενη

Νά τό κατί τ' άφεν άνοιγει
καί σε κομμάτι γοργό θά φύγη,
άχ ό κολός μου μονος μισεύει
μαραίνει ατ' την κορη πού τόν λατρεύει,
“Αχ! πάς θά ζήσης μόνος μαραύ μου!
άχ! πού πηγάνεις καί πω μ' άφινες,
κάμα, μήν παίνεις τά δάκρυά μου,
γιατί πο μαρο μπορεις νά γίνης,
Μά ή καρδιά μου δύο κι' άν κλαιει
σάν άλκυνθαν έδω στήν ξέρα,
θωρακώ μας κάπιος τής κρωφρόλειει:
σπάτα! διάρος σου θάναι μά μέρα.

Έλενη

Οργίσου με, Μιχάλη, πώς θά μ' άγαπατε,
δύο μαρκά μων θάται όποιος καί νά τάς.

Μιχάλης

Οργίζουμε στό κύμα και στόν οδρανό,
μαρκάδα σου πώς θά λιλώ καί πώς θά πονώ.

Έλενη

Οργίσου με πώς θάται τιμό μου πιστό,
“Αχ! τώρα που σε έληγα θά σε χωριστό.

Μιχάλης

Οσο λοικούδια βγάζουν τά χλωφά κλαδιά,
πάντα δική σου θάναι ή δόλια μου καρδιά.

Έλενη

Κι' άν άλλη βγέτη μπροστά σου, κατόπι την κορη
μην τύχει καί σου παρει, φώς μου, τα μαλά.

Μιχάλης

Νεφάδα τού γιαλού μας, κόρη τού βρενού,
έσθι μον πήμες μάνη καί καρδιά καί νοι.

Χορδός

Φεύγει, φεύγει έ αφέντης ο τρανός,
φεύγει τής πατρίδας τό καμάρι,

και βροντοφωνάζει γη και οδανός

πώς θά δώση στήν Αθήνα και θά πάρη!

“Οταν θάμητη πρώτα πού τόπωτα στήν Βουνά,
και τόν βλέπουν μ' άναυτό τό στόμα δύο,

και τήν όωρα π' ατ' τό βήμα θά μιλή
τής Βουνής θά μποριστουντείσουν οι θύλοι.

Σύρε, σύρε, βουλευτή μας, στό καλό

και προστάτη μας και ποδέ μας άφεντην,

κι' όποις τώρα τό γλεντούμε στό γιαλό.

στήν Αθήνα πο πεγάλο βάζουν γλέντι.

Φεύγει, φεύγει έ αφέντης, τί γαρά!

μέ τόν γιού του ποδιώνα σπίρτο δά μονάχο,

κι' όπαν φθάσει στήν Αθήνα μά φορά,

θά τραντάξῃ κάθε πέτρα, καθέ βράχο...

Καπετάν Γιακούμης

Χαρά δ' το τό δελφίνι, χαρά στό παλληκάρι.

αιτός ήλι ξεπεράσω Μιαούλη και Κανάρη,

και νάντονταν και κάθε μποριστείση,

και τί μπορει νά γίνη ένας θεός το δέξει.

Μπορει με μας νά πινή τού Ίμπρατη μό στόλο.

μπορει νά τόν τινάξῃ μονάχος στόν άρεα...

γιατί δε λέξ μα λέξι και σύ, μωρέ καζόλο;

Μανώλης

“Ο, τι μον πεις θά κάμω ένω, καλέ πατέρα.

Καπετάν Γιακούμης

‘Αφου, μωρέ, σου δίνουνε γυναίκα

και θίσαστε ζευγάρι ταιριαστό

τί κάθεσται άλγιστος σάν στέκα;

Χαρά στό γιού, άληθεια, ποῦ τόν βρήκα,

χαρά στό καλλιμένο κουνενέν

τό δίνουνε πεντάμορφη και προκά

και δεν σου ξεστομίζει ένα να!

(Στήχοι ΔΗΜ. ΚΟΚΚΟΥ.)

